

Зіле

Юрій Федькович

Ой ворон коник, та вороненький,
Та молод улан, молоденький,
Та повалився до сидельця,
А кров заграла право з серця
По улану молодому,
По конику вороному.
Шпурив палаш, шпурив піку
На шовкові трави;
Тільки долі, тільки віку,
Тільки твоєї слави!

Ой світить шабля, світить дуже,
А коло шаблі піка тужить.
А молод улан подивився
Та й на мураву повалився.
Покотився та й конає,
До камратів промовляє:
"Моя зброя онде світить —
Вам ю, браття, даю,
Лиш добийте, доколіте,
Най ся не караю.

А як я, браття, вже застину,
То загребїть мя під калину
Та й затужїть, коли би воля,
Одну ми пісню із Подоля,
Другу думку з Чорногори,
Щоби тути аж за море;
Третю прошу заспівати
При зеленім гаю,
Щоби вчули всі дівчата
На козацькім краю.

А як дівчата будуть чути,
То накопають м'яти, рути,
Але барвінку много-много,
Бо то для мене, молодого,

Та й насіють доокола
Коло улана-сокола,
Щоби цвіли, процвітали
Як зимі, так літі,
Щоби пташки щебетали
В барвінковім квіті.

А я се, браття, як учую
Аж під могилу глибокую,
Та й вийду нічков, нічков в маю,
Та й ся подив'ю, погадаю:
Були браття — не видати,
Гули пісні — не вчувати;
Лиш то зіле по могилі
В'єся без розлуки...
О, дівчата красні, милі,
Ніт, як ваші руки!.."